

XUT!

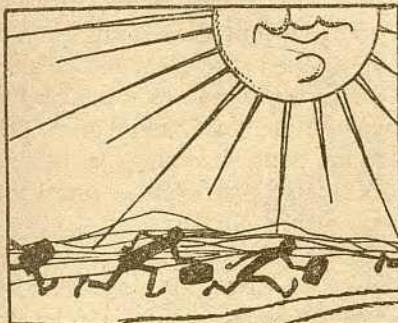

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ :
CARRER NOU, 45

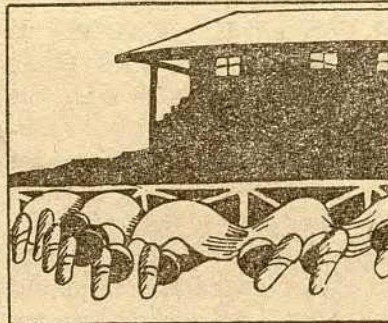
ANY III — NUM. 85
BARCELONA, 2 JULIOL 1924

APARTAT DE CORREUS 925
TELÉFON 2753 A

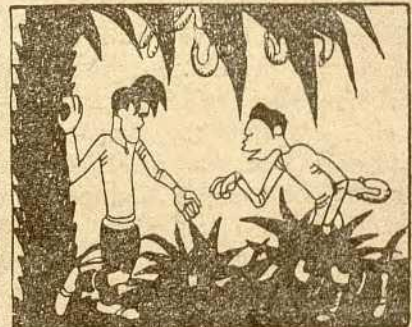
Si contra el calor reinante
y los rayos no podemos,
inclinemos la cerviz
y resignados sudemos

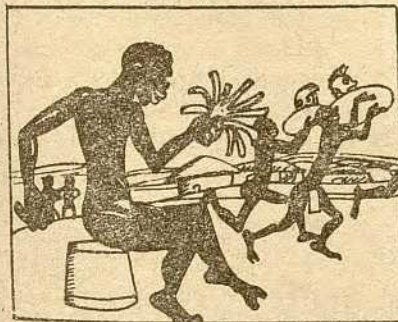
Alumbra el sol refulgente
y el estío caluroso
aparece displicente.

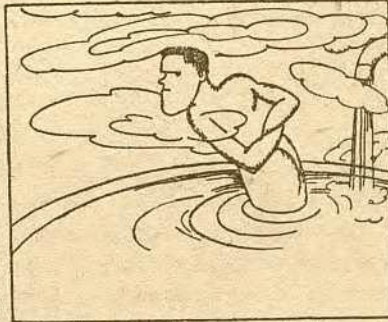
Se forma una selección
y veintidós ases mueren
de una eruel sofocación.

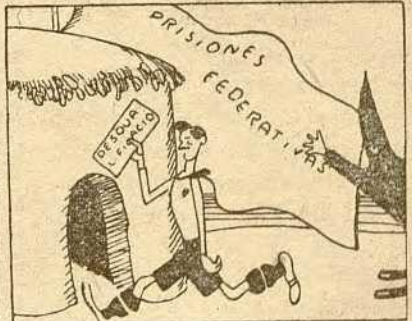
En Canarias, Sami y Piera
se resguardan de los rayos
debajo de una palmera.

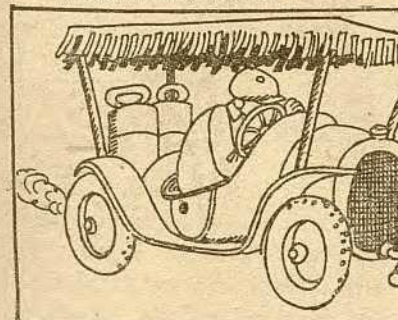
Montesinos, sin sufrir
los calores del estío,
va ligero en el vestir.

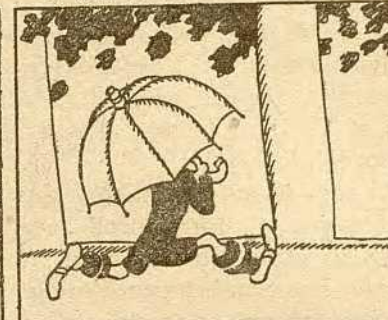
Con baños de agua caliente
en Caldas goza Martí
y peta diente con diente.

Viendo la calefacción,
Julia pide nuevamente
la descalificación.

Zamora va por recados
y el «Amílcar» asimila
a un carro de mantecados.

Jaumandreu, que no se humilla,
se pasea por la Rambla
con abanico y sombrilla.

Y el XUT!, tomando a desaire
lo picante del calor,
se da corrientes de aire.

"LOS HERMANOS SIAMESES"

Aventuras del ala izquierda Piera-Sami en Canarias

ELS AVANTATGES DE FER UN VIATGE AMB CALDERILLA. — PARAULES DE N'HANS GAMPER. — CANARIS GEGANTS. — XIST! RAU! FEXIST! — CONCURS DE SALTAR, ENTRE UN TIGRE DE BENGALA I EN SAMI. — LES NITS A CANARIES. — EL CANARI TROMPA. — «FINIS CORONAT OPUS» :: :: :: :: ::

Després de la catàstrofe de Sevilla, jugant amb el «C. N. Alicante», embarcàrem en un vaixell que es dirigia cap a Canàries. Jo, com que tot ho portava en calderilla, vaig fer el viatge amb relativa satisfacció; però en Sami, que li agrada fer soroll de plata, no va parar de descanviar la pesseta.

Al baixar del vaixell, vatua amb ell!, em vaig recordar tot seguit dels consells paternals que ens féu el senyor Gamper abans de marxar:

—Al tanto, vaya, dic, doncs, waya-ways, que és perillós, car, vaya, nyac!, mosseguen els micós. Waya-ways!

**

En havent dinat, sortírem a caçar canaris, que és l'animal domèstic, a la par que *carnívoro*, que més abunda per aquells indrets. Hi ha canari que té un

metre amb cinquanta d'alçada i per esmorzar es clava una dotzena de llonguets.

En Sami i jo (en Sami va al

davant) no ens ho volíem creure, però quan ens assabentàrem que dels naturals de Canàries en deien «canaris», vàrem exclamar: «Que n'èrem de pagesos!»

**

A Cocotero Kagarinas ens va passar un cas molt curiós. Quan ens passejàvem pels carrers, tots els gossos ens seguien, ensuamant a en Sami, i per a fer-los marxar calia que els tiréssim rocs. Vam anar a casa d'un *curandero* que sabia tirar la planeta, i ens assegurà, sots paraula d'honor, que els gossos ens seguien perquè sentien olor de butifarra.

Això va entristir al meu company.

**

Com que el motiu del nostre viatge, a part del *bolo*, era caçar un camaleó sense avaries, ens endinsàrem entre mig d'una plantació de tabaques, i fent cigarrets i fumant *puros*, que per ésser collits directament de la planta no podem precisar si eren de ral o de pela, arribàrem al lloc denominat Kamelus-Kamaleontis, que és, com si diguéssim el Casino silvestre d'aquesta mena de bèsties.

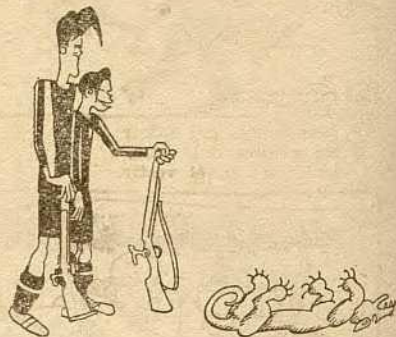
Al cap de mitja hora que ens esperàvem, s'oí un soroll semblant al d'un «foronda» en un *desvío*, i en Sami, a cau d'orella, m'assegurà que es tractava d'un camaleó refredat. El cor em va

fer trip-trap i vaig preparar l'escopeta. Però, Ave Maria!

—Xist! Rau! Fexist! Nyau! Nyau! Marranyac! Pxsssanct!

Plantat davant d'en Sami, mirant-lo de fit a fit, hi havia un tigre de Bengala que llençava foc pels ulls. En Sami, primerament, veient que el tigre era de Bengala i que treia foc pels dos ulls, cregué que es tractava d'un castell de focs artificials; però quan sentí bramolar a la fera, es quedà groc com la cera i més mort que viu.

De sobte la fera fa un bot i en Sami en fa un altre; torna a botar la fera i en Sami fa un salt de prop de cinc metres. Jo pateixo. Tots dos salten. El tigre salta més malament que en Sami. Al cap d'una hora segueixen saltant i botant. En Sami, de vegades, amb el cap, toca les branques del «Sicomoro aglansesco», que, segons els natura-

listes, és l'arbre més alt del mapa. Com que el tigre no està ben entrenat, es cansa i cau panteixant; aleshores en Sami li xuta fort al cap i saluda.

Això, que jo no sé descriure-

ho perquè les facultats Déu me les ha posat als peus en lloc del cap, feia posar els pèls de punta al més valent.

A la nit tancàrem el tigre al quarto de la fonda i sortírem a pendre la fresca.

**

Les nits, a Canàries, són molt caloroses, fins a l'extrem que si una nit es descuiden de regar les tabaqueres, amb la calor els cigars s'encenen sols i a l'endemà només hi trobeu la cendra.

Així com aquí es dona molta importància al canari flauta, allí quasi no en fan cas, essent molt més estimats el canari-trompa i el canari-orgue.

He fet moltes altres observacions, però com que penso pu-

blicar unes Memòries que facin referència al nostre viatge a Canàries, val més que no ho allargui més, car, del contrari, quan sortirien, ja tothom sabria el que han de portar.

Saludo en nom del meu company i meu a tots els aficionats

de Barcelona i els assegurem formalment que pel setembre tornarem a jugar, amb més fe que mai i amb més ganes de cobrar que mai.

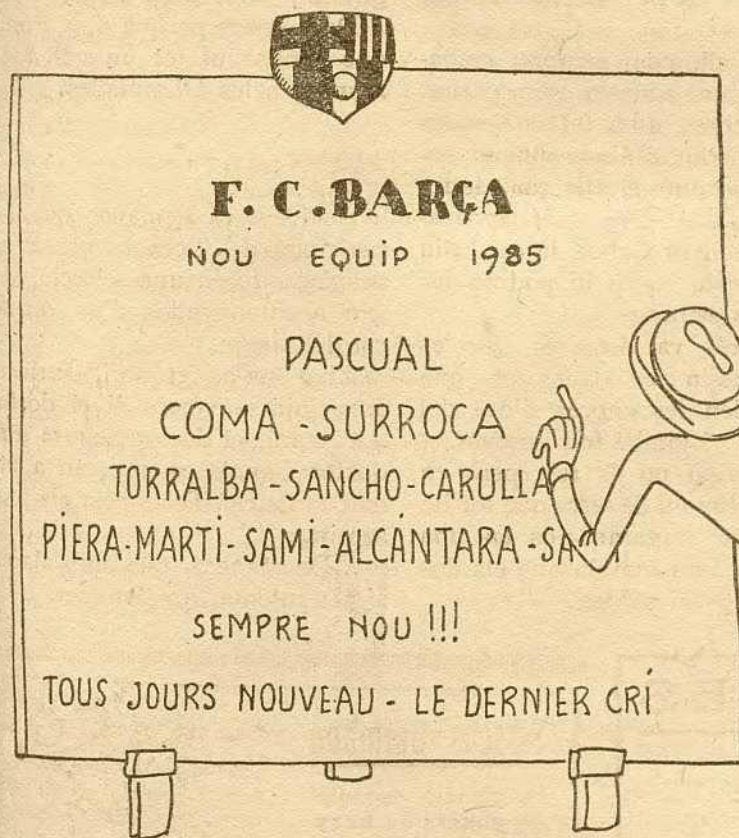
PIERA
Per la còpia,
DOVA

Via sora, paveros!

Quan el «Barça» va perdre, a Girona, el Campionat de Catalunya de 1922-1923, «L'Escombra» va publicar un manifest dirigit als seus consocis del «F. C. Barcelona», en el qual, entre altres coses, deia: «...un estol de socis d'aquest gloriós club, amb voluntat de ferro, s'ha aplegat en

apretat feix per assolir la delicada tasca d'exigir responsabilitats als qui, per negligència o per ineptitud, resultin culpables.

»Tingueu present que no pretenem prendre'ls les riendas del carro de la victòria, ni volem la intervenció directa en l'administració del club...

D'AQUI 60 ANYS

—Eureka! Això era el que ens convenia! Amb aquest equip no podem perdre!

»No volem «asos» de guarda-roba ni casaments per força!!

»Els incondicionals o fanàtics, com ens anomenen, devem formar el quadre i cridar amb veu ben alta: VIA FORA, PAVEROS!»

Ara bé; el president del «Barça» aleshores era en Gamper; el president de «L'Escombra», en Coma, actual vice-president del «Barça».

Què s'ha fet de la voluntat de ferro d'en Coma? Què de son desig d'exigir responsabilitats? Què del propòsit ferm i decidit de no voler intervenció directa en l'administració del «Barça»?

Confessem sincerament que ens passa el que a en Cardona i a en Figuerola a les vigílies de l'Assemblea del «Barça»: el cap ens roda i no sabem on som. Perquè, qui són, ara, els ineptes, els paveros del valent «via fora»?

Potser l'únic que tingui la clau de tantes coses estranyes sigui en Gamper, soci també de «L'Escombra»; però aquest callarà, vaya, vaya..., i l'any vinent tindrem de vice-president a en Figuerola, per seguir la tradició.

PSEUDÒNIM

MONTESINOS

«challeuger» oficial a la medalla del mèrito, acceptaria desafió con Vallana, para ver quien es capaz de hacer más gols de trascantó. Escribir con tinta bien negra.

De l'Assemblea nacional de futbol

S'ha deliberat, s'ha impugnado, s'ha censurat, i una vegada posat tothom d'acord respecte a la necessitat que l'agost anés ben repartit, el trio Maura-Cernuda-Parajes deixà les cireres a mans d'un altre trio que en qüestions de futbol ho farà tan malament com l'altre i remenarà les cireres amb el mateix desinterès que l'altre.

El senyor Cabot ha sigut l'oráculo indiscutible de l'Assemblea i la única persona de pes i enterada del que es discutia entre totes les patums assembleistes.

Però ell, com sempre, emparant-se en aquesta superioritat indiscutible, n'ha fet de les seves. En Platko, l'any vinent, podrà jugar amb el «Barça», de resultes d'una proposició aprovada del senyor Cabot, la qual diu que a cada equip hi podran jugar dos estrangers.

Després va demanar que es respectessin les dades en què s'esqueien les «noces d'or» del «Barça», i també fou aprovat.

Tot això no és res, però en aquest dimoni de terra que tot ho defensem emparant-nos en una bandera, ens sembla que els dos estrangers hi sobren.

Ara, si a vostès no els sobren, no hi ha res dit.

Va acordar-se solemniament que tot club que recorri a altra autoritat que no sigui la deportiva, sigui exclòs immediatament de l'organització.

Això ho sent el doctor Segura i fa un daltabaix.

Hay que dejarse atropellar!

La «medalla del mèrito» ha sigut concedida a en Vallana.

Deu ésser perquè fou l'únic que aconseguí fer un gol a en Zamora a les Olimpíades.

Astúries va demanar que les peticions de llicència per a no desplaçar-se en una selecció, vagin acompanyades d'un certificat del metge.

Això ens ha fet morir de riure. Imaginin-se vostès si el doctor Alcàntara, el doctor Segura o el doctor Canals es negaran a firmar tants certificats com els presentin...

...De manera, que amb això i aigua calenta, un llonguet.

SIDRALISTES

Gasteu la maquineta d'afaitar «RAPIDE»
Única indiscutible per a les persones
dures de pelar.

AVUI M'AFAITARAS!

li heu de dir a qui us en recomani
una altra.

Lo que puedas hacer hoy no lo dejes
para mañana.

Sibecas Germans

Fabricació especial
de guants de boxa.
EL MILLOR MATERIAL SPORTIU

Arlbau, 35-Teléf. 5031 A.

*
**

La «Federación Centro» va proposar que es tingués format sempre l'equip nacional i que es nomenés un entrenador que no fos estranger.

Petlant! Ja tiren!

*
**

Tots plegats varen acordar que estudiarien a fons la qüestió del professionalisme.

Molt bé! Molt bé! L'estudi fa

l'home saberut... i el saber no ocupa lloc.

*
**

El més trist, és que han acordat que cap jugador pot reforçar altre club que no sigui el seu, en partits amistosos.

Adéu, bolos! Adéu, momios!

...I això s'acorda mentre en Sami i en Piera són a Canàries i en Zamora reforça més que un reconstituent.

Del pa a l'ull no en fan pagar res.

TAUJÀ EL SABIO

s'entera, quasi oficialment, que en Fulanet cobra tant o quant, s'escandalitza.

Ara, si va endavant això del professionalisme, ningú voldrà ésser-ho. L'espectador «paganon» sabrà ja, al passar per la «taquilla», que en Moca cobra mil pàfies i en Nyoca mil cinc centes, i no us dic res, si arroncen, la «bronca» que els espera! L'ofici resultarà perillós i poc agradable. El sou farà de mal escarçar. I, sobretot, quan un vagi cap per avall, quan les cames facin figa i les frontisses es rovellin, l'acomiadaran com s'acomia al mosso quan no serveix, i a l'acomiatat no li restarà ni tan sols l'excusa de dir que es retira. Serà un mal negoci.

El professionalisme actual, de gent molt digna, que s'enfada si se li diu que cobra, i cobra; que és «amateur», fins parant la mà; que troba llejos els canvis de casaca dels altres, però no tant els propis, aquest té un bany de romanticisme que ens embolcalla i dissimula la prosa de la vida. En Cabot, tronant,

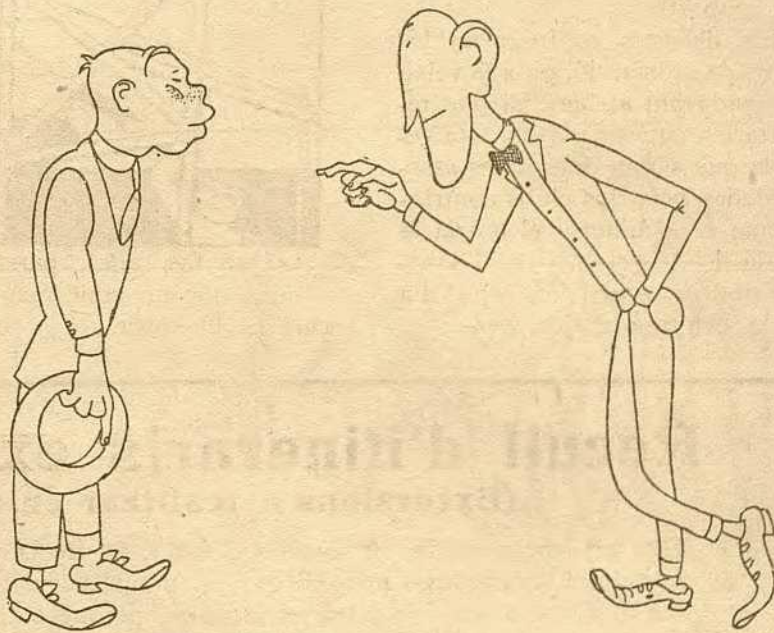
GLOSSARI INCOHERENT

«Amateurs» i professionals

Ara volen declarar lliure el professionalisme. Mal fet. Ja no tindrà cap alicient. Figurin-se vostès un pare que, a l'arribar el seu bordegàs als catorze anys, li diu: «Mira, noi: ja pots fumar. No te n'amaguis.» Juguin-se el que vulguin que el minyó no fumarà. No li resulta agradable si no és d'amagatotis. Li sembla que compleix una obligació i no que cultiva un vici. No té solta fumar amb permís. El mateix passarà amb això del professionalisme. Ara, l'«amateur» que cobra, que és tot «amateur» com cal, troba un suggestiu encís en parant la mà i no dir-ho. La gent sap que cobra, però no ho sap oficialment. Com que la mesada exacta no consta enlloc, pot vantar-se de dir cent allà on són quinze. Es fa l'interessant i quan arriba l'ocasió es cotitza com els futurs de cotó.

L'encís de cobrar a la callada és comparable amb el que fuma d'amagat. El pare ja s'ho pensa que el noi pipeja, però com que no el veu, com que no ho fa davant d'ell, no s'hi amoïna i se'n fa càrrec. Igual li passa al pú-

blic. Prou que ho sap que l'ídol cobra pel broc gros, però, com que no ho veu, no s'hi encaparra. Fins ho troba natural. Però així com el pare, per a no perdre la serietat de pare, quan atrapa al noi fumant li venta una morma, així l'afició, quan

—I doncs, Garrobé...?

—Psh!

—Qui no creu a la bona mare, ha de creure la pell de cabra!

a Madrid, contra el professionalisme, és un «camelo», però un «camelo» simpàtic i gairebé espiritual.

Per això creiem que tot plegat

serà aigua de malves. Avui com avui, donarà més l'èsser «amateu» que professional. I fa més goig.

XAVET

COL·LABORACIÓ I ARRÓS

COMPASSIÓ, O POR?

Això és el que m'agradaria esbrinar. Fa uns quants dies que no penso en altra cosa, fins que he determinat explicar-ho, per veure si algú es compadeix de mi i en treu l'aigua clara, i si la treia, fins amb aquesta aigua hi beuria un sidralet. Però abreugem i anem al cas.

Sé de part certa que els delegats dels clubs «Terrassa» i «Júpiter» fa dies miraven de fer les paus en profit dels dos clubs, i a tal efecte varen embastar dos partits, un a cada camp: el primer se celebraria al camp del «Júpiter», el dia 29 del mes passat, i el dia 6 d'aquest mes el «Júpiter» tornaria la visita als campions del grup «B».

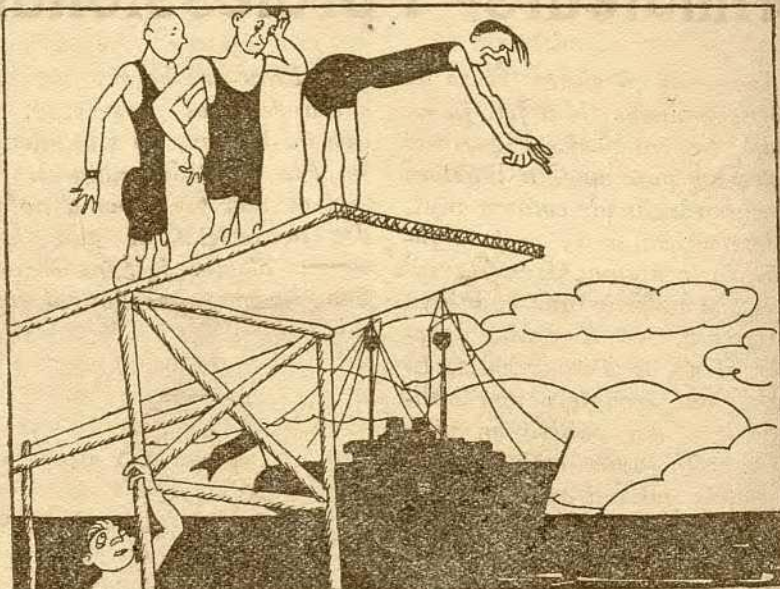
Els delegats es fregaven les mans de satisfacció, puix ja veien per endavant el benefici que reportarien aquests partits, tota vegada que serien dues dates assenyalades pels dos clubs contrincants: el «Júpiter» celebraria la diada del seu club, i el «Terrassa» tindria un plat fort per al dia de la seva festa major.

Demaneu quina alegria!... Fer les paus... quedar ben amics... «Es tenen d'acabar aquestes rivalitats i prevencions», deien... Fins el del «Júpiter» va prometre fer ofrena de dos ramells amb llaçades amb els colors dels dos clubs; res: no en parlem més...

cosa feta i a comunicar-ho a les Junes llurs..., i un cop amb la conformitat d'aquestes, a fer programes i força soroll de platerets i bombos, per què tothom s'entendés que entre els dos clubs regnava la més perfecta harmonia i amistat.

Però en totes les coses hi ha un punt flac, i en aquesta també va ésser-hi. El cas és que es tornen a trobar els delegats en el sanatori, o sia, la Federació (li dono aquest nom, perquè he comprovat que moltes persones que van a aquella casa, tenen de tenir per força un no sé què estrany dintre el cervell), i de bones a primeres el representant dels campions del grup «B» diu al del «Júpiter»:

—Ho sento molt..., però què

—Què fas, aquí, parat?

—Es que un amic meu fa una hora que s'ha capbuçat i encara no ha sortit... i ja començo a estar amb ànsia.

Recull d'itineraris excursionistes (Excursions a realitzar en un sol dia)

Tots els que vulguin fer sortides d'Estiu, és precís que comprin aquest llibre, ja que cita llocs, bel·leses arqueològiques, preus del viatge i durada dels trossos que han de fer-se a peu. No porta el «menú», perquè això va a gust de l'excursionista.
¡Caminantes! ¡Peregrinos! ¡Excursionistes! ¡Alpinistas y baix-pi...nistes! : :

De venda en totes les llibreries i en la nostra Administració

hi vol fer!... Veurà: jo, per la meua part, ja vaig fer tots els possibles, però no vaig poder convèncer la Junta. Que no podia ésser, van dir. Ja comprendrà que jo sol no podia pas fer res.

Així és com, amb totes aquestes excuses, van anar en orris els partits amistosos «Júpiter»-«Terrassa». Adéu-siau, ramells amb llaçades!...

Ara jo pregunto, molt discretament: és compassió, o por, l'actitud del «Terrassa»? Podria ésser compassió, al pensar que podia estroncar les recents victòries del «Júpiter», entre les quals hi ha la del «Centre d'Esports», de Sabadell, i la de l'«Espanol»; però, què diantre!, també podria ésser por... de no posar una taca al seu títol de campió, i això seria molt trist pels terrassencs.

SET-RAVES

MOTORISME

Un èxit! Tal com sona! Per què se'n convencin, només els direm que hi hagué concursant que sortí amb 100 punts i quedà classificat amb 103. No s'havia vist mai. El que no pogueren acabar-se d'empassar els corredors, fou aquella fredor a l'arribada a Madrid. Ni un crit, ni un olé, ni un hurra! La «Pàtria» d'en Riba molts la confongueren amb un barco de cacauets i la quitxalla s'hi acostava amb els deu cèntims per a comprar avellanes.

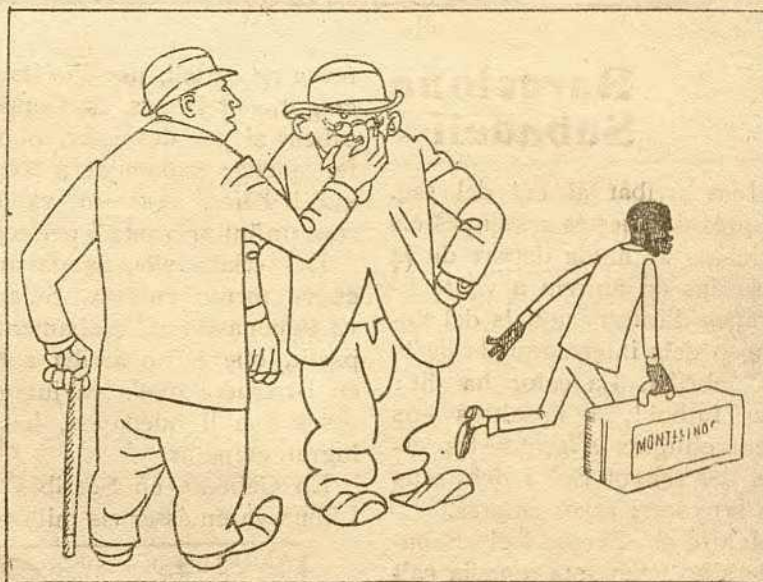
L'Alà, de tan ben equipat que anava, fou pres per un adoba-paraigües, i les dones li portaven paraigües esbotzats, creient que els hi adobaria. Els «D. K. W.» els prengueren per encenedors de gegant. I cada vegada que en Carrion feia una *tercerilla* amb el «side», la gent tocava pitos i corrien els bombers com si temessin una desgràcia.

El triomf complet fou per la

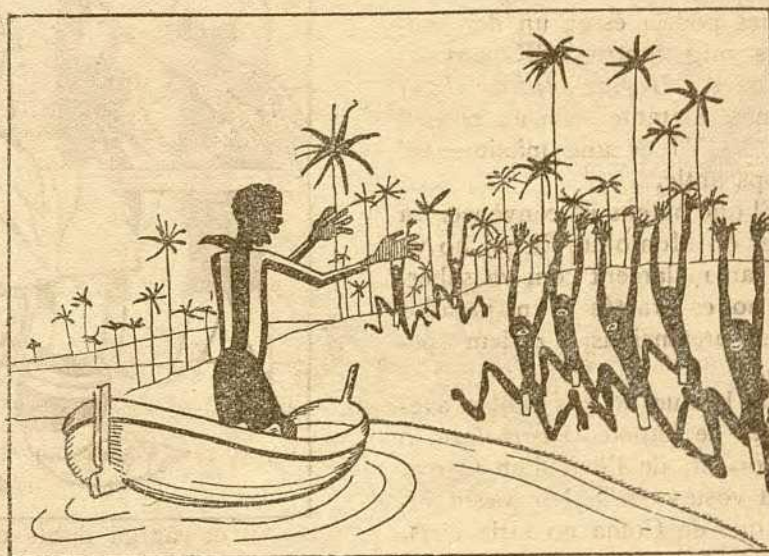
«Shanffot». Llevat de setanta rebentades, l'esbotzament de dos magnetos i l'esmicolament de disset carburadors, aquesta màquina meravellosa cobrí la distància en $2/4$, $1/5$ i 3 mil·lèsimes d'eternitat.

Un servidor sofrí desperfectes de poca categoria, sense comptar una commoció cerebral causada amb un arbre que va tenir la pensada de repicar-me la closca.

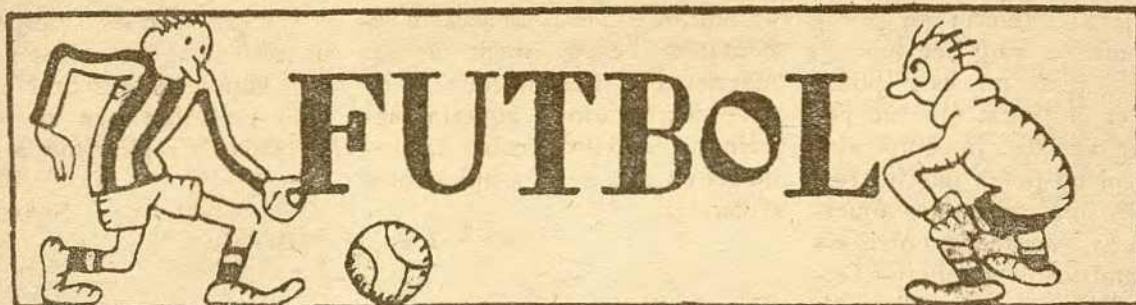
SARAGOSANO

—Caram! Es en Montesinos amb la baixa de l'«Espanol».
—On deu anar?

.....!

Barcelona Sabadell

Hem arribat al cul del sac. Després d'aquestes ressenyes els aficionats al noble deport de la cossa ens en anirem a veure filigranes d'internacionals del dominó o dels interregionals de la bescambrilla. La calor ha dit: prou futbol!, i nosaltres ens veiem obligats a acatar les ordres del senyor Sol i dels seus fills senyorets *rayos solares*.

Mentre el «Barça» i el «Sabadell» s'ho feien sota aquella calda aclaparadora, tremolàvem presentint la nostàlgia que'ns envaïria quan s'hagués acabat aquell partit.

En Carulla, jugant de mig centre, ens donà un *anticipo* de lo molt que pot arribar a jugar en aquell lloc. Una vegada habituat podria ésser un dels millors mig centres d'Espanya i colònies. *Hemos dicho algo?* Doncs, al tanto, que un consell del XUT! és una màxima del temps antic.

El que no ens va convèncer va ésser en Montoliu. El noi ho va fer tan malament com va saber. Si no es tractés d'un jugador sense pretensions li diríem «pepa».

De lo que no ens sabem avenir és de l'apoteosi *comatosa*, o millor dit, de l'èxit d'en Coma. Si a vostès els hi haguessin jurat que en Coma no faria ciris, que *despejaría como los propios ángeles* i que jugaria com un de-

fensa de cartell, no s'ho haurien cregut, oi? Doncs, en Coma, no sabem si per despistar, o per a fer quedar malament a tots els que li dèiem *churrero*, va jugar com un interplanetari perfecte.

Del «Sabadell», la davantera es va tornar cubista. Solament va esmenar-se a l'acabament del partit, que si no arriba a ésser en Bruguera que's va jugar els ossos que li quedaven, haurien lograt empatar.

En Cabedo, en Sorribes i en Llumà varen ésser els millors.

Hi hagué un petit incident que va acabar amb dos ulls de vellut i prou. Podia haver acabat més malament.

I en Castillo, el reflí... deixem-ho córrer perquè no ens entendríem.

DOVA (FILL)

—No et càpiga dubte que han vingut tantes senyoretes perquè juga en Ricard, el milionari. Han vingut a veure un bon partit!

Europa Badalona

A Masnou amb una mica més, l'«Europa» rep del carpó. Va resultar que els dos *ex descalificados*, després de tant temps de veure's condemnats a l'ostracisme, per més voluntat i braó que posaren en la lluita no varen entendre's; i això, junt amb la empenta del «Badalona» i la parcialitat del públic que era *costeño* fins al moll dels ossos, amb una mica més costa un «score» per amargar l'existència als graciens.

L'Uriarte va fer un «faut» que ocasionà corredisses i cops de paraigua.

Atlético Sabadell Reus

Varen fer-se més nyanyos que no pas gols. Hi hagueren més

empentes que no pas *passes* matemàtics, però tot va acabar amb pau i tranquil·litat degut a la sang freda d'en Llovera. L'«Atlético de Sabadell» va jugar amb menys empenta que l'altra vegada; però en Galofré, en Mota, en Rifé i en Galofré varen posar *toda la carne en el asador* i guanyaren tal com es mereixien.

Del «Reus», el millor en Fuquet; i en Pellicer II, Déu n'hi doret.

Altres partits

El «Gràcia» va guanyar al «Castellón», distingint-se en Solé i en Lapena.

El «Sans» va fer-ne 5 al «Martínenc». En Pallejà va tenir la pensada de deturar als jugadors amb el puny i deixar entrar les pilotes i això li valgué l'esplèndid resultat que anotem.

X.

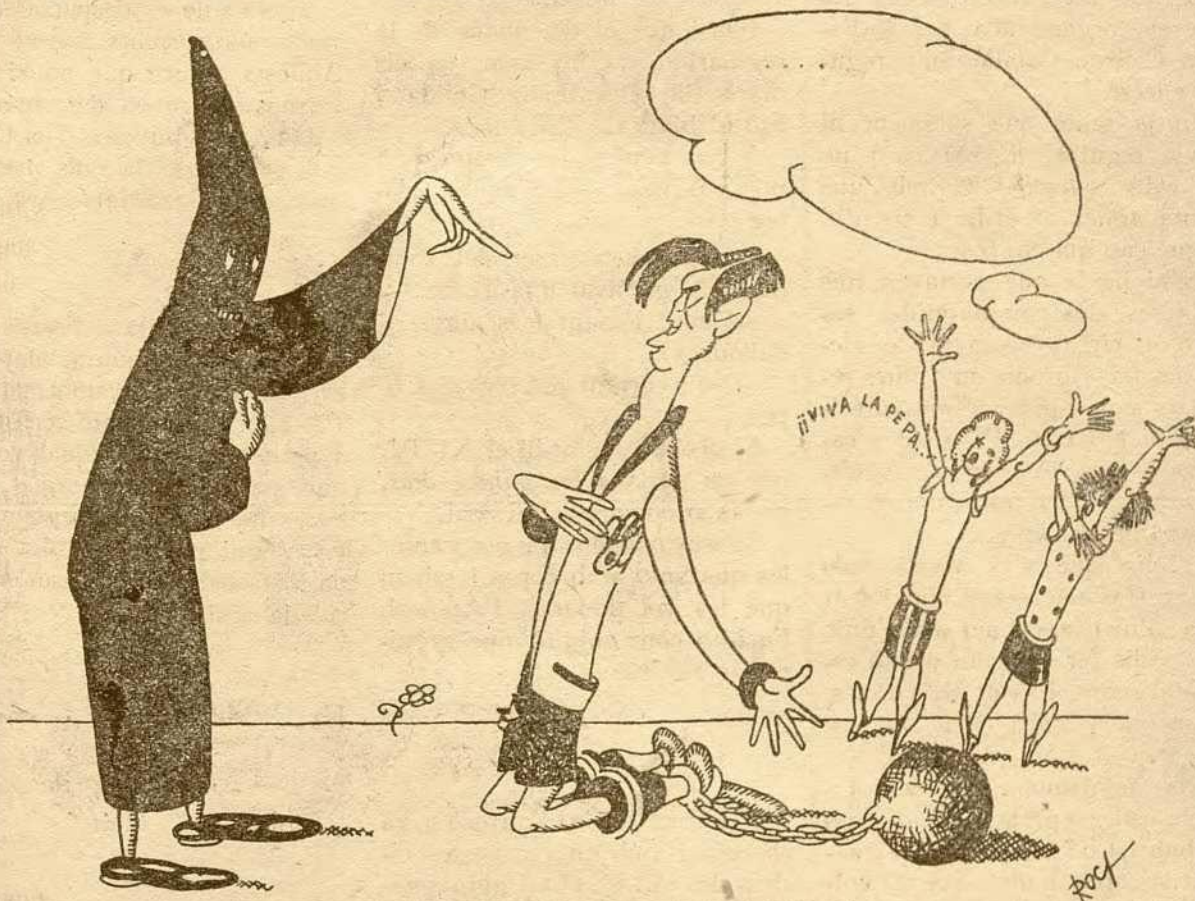
AFICIONATS A LA FOTOGRAFIA

Estalvieu-vos les molèsties del Laboratori, enviant els vostres encàrrecs a

ARRAUT

TALLER I LABORATORI DE FOTOGRAFIA
Carrer de Bonsuccés, 7, 1.er

En aquest TALLER no es ven material de fotografia ni es retrata. Sols fem treballs per aficionats.

LA RESURRECCIO D'EN JULIA

—Levántate, Fray Garín, que la «Fede» ya te ha perdonado.

CICLISME

Com ja degueren veure els nostres llegidors, tot l'original de Ciclisme publicat la setmana passada, era atrassat, el qual, degut a l'excés que en teníem, no va poder ésser publicat en son dia.

Farem per manera de posar-nos a to per a no perdre cap compàs d'espera i farem els comentaris encara que sia a tall de rellamp, que diria el *Baül*.

**

Abillat amb una brusa, com en Graupera, polaines com en Jones, sabates com en Pons, gorra com en Ramonet del cubell i un rellotge espatllat, tingui l'atreviment de seguir la cursa de regularitat «Copa La Torre», organitzada per l'«Esport Ciclista Català» amb regular encert.

Jo ja sabia que solament hi havia regulars a l'Àfrica i no em vaig equivocar. Gairebé uns trenta volien ésser-ho i no n'hi hagué cap que ho fos.

N'hi havia que portaven tres rellotges, dos compta-milles, sabien el circuit «secret» de memòria, feien broma amb il·lurs regulars per esperar l'hora precisa, i ni *por esas*. Per anar a catorze l'hora tot seguit, seguit, encara no s'ha fabricat cap regular que en sàpiga.

L'únic que s'hi acostà més fou en Castellà fent el viu al darrera d'un «as» que era l'únic que podia fer quelcom per lo esmentat suara. Essent així, doncs, l'esmentada copa serà del taverner.

Els assabentem que en La Torre està empipat i diu que no ho han fet bé perquè no ha guanyat la copa un altre que tal volta li podia fer més propaganda i podia anunciar allò de *ciento*

dos primeros premios en doscientos un día.

Que no ho han fet bé, ja ho sabem nosaltres; però, si ho haguessin fet, hauria sigut en perjudici dels regulars.

Si a la meitat de la pujada de La Conreria, a dalt del cim i a la davallada, hi haguessin hagut controls, i si els controls secrets haguessin corregut amb motos elèctriques, tots s'haurien equivocat de més punts, encara que ja hem dit que no era circuit secret per a tots.

Li fem avinent a en La Torre, que més propaganda que un taverner, si no és cap barber, no pot ésser. El nostre adagi diu: «Taverners, barbers, porteres, bugaderes i els del XUT!, són *oriundos* de sidral.»

Pensi que el dia abans de la regularitat, ja ho portaven els diaris de Martorell, Gelida i Floridablanca.

Pensi també que entre dues porteres vaig sentir aquest diàleg:

—Saps el taverner del xamfrà? Ha guanyat una Torre.

—Com? Posant més aigua al dallonses?

—No; corrent pel senyor Copes.

Si això i afegint-hi el XUT!, que en parla a *los quince días*, no és propaganda, ni mai.

Sabem que encara pot cantar les quaranta amb copes i sabem que les vol donar a l'Apòstol. Faci-ho com vulgui, que *seguiremos sus pasos*.

**

N'Alfons Ullés, l'altre dia va obsequiar amb un vermut als ciclers del «E. C. C.» i *aproximaciones*, obligant-lo a què, després d'haver begut, cada qual es

quedés el got, obsequi aquest d'un doctor.

Fa dies que pregona que està d'allò més content perquè els del XUT! no hi eren i així no hi han pogut fer sidral.

Sí, eh? Doncs, «bufa-li l'ui»! A nosaltres, vermut; dic... sidral. Del XUT! solament n'hi havia tres a la gorra de la inauguració de l'establiment recent obert fa vuit mesos i tres dies.

A nosaltres no ens passa per alt ni això ni el mullader de les vint-i-cinc pâfies de la «Penya Robinson», ni l'homenatge a en Torres, de Sans, ni el cronòmetre que li ofrenaran sos admiradors, ni les ganes que té de veure-hi la nostra presència, ni res. El que tenim, és prudència, falta de paper i poques ganes d'anunciar de franc, car aquest vermut fou un anunci bessó.

Per a convence'l que hi érem, li direm que es despatxaren noranta sis vermuts i cent gots. Aquests quatre que no hi restà vermut sabem on descansen.

On? A la butxaca d'en Quim, que se li casa la noia menuda, que sols té quaranta anys.

**

En Janer volta a França amb n'Otero. A la quarta etapa ha arribat amb l'escamot primer. Pasta, n'hi ha; però se li envia a petites dosis. Lo qual vol dir que, per continuar corrent, se'n necessita molta. Procurem que no plegui per cabals. La segona llista del sidral ja està encapçalada així:

	Ptes.
Un parent	0'50
Currito	0'50
Menfos	0'15
Xic.	0'75
Total.	1'90

TUBO-LAR

En Montesinos a l'«Europa», i en Pelaó a l'«Español»

Això, senyors, ni més ni menys, és la notícia més sensacional, *sin precedentes en la Historia*. Ha sigut l'únic canvi d'importància d'aquesta temporada, i l'ésser els primers en publicar-ho, si no fos per la nostra modèstia a prova de bomba, ens donaria lloc a fer-nos un *elogi desmesurado*.

Probablement el debut dels dos tingui lloc diumenge, en el partit de l'Estadi, ço que aprofitarem per a fer-ne una suculent entrevista amb tots dos, que publicarem la setmana pròxima *si el tiempo no lo impide*.

Ah! L'alta de tots dos va ésser portada a la Federació el mateix dia que es tancava la inscripció, ço que vol dir que ja podran jugar el proper campionat.

El caos, el despiyorren, el sidral libre y la magnesia efervescente, no son nada al costado de esta última hora!

QUICOFF-PLONGEON

Natació

El proper diumenge, al migdia, marxen els nostres nedadors cap a l'Olimpiada, que és el mateix que anar a París.

Hi ha un mullader de mil dimonis. Ja s'han format colles per fer mandanga a París, car em consta que el de menys és el nedar. A més, els nedadors i water-polistes ja hi van convençuts de fer un paper ridícol i han trobat l'excusa de l'aigua dolça.

Un dels grups que promet fer tronar, ploure i caure llamps, és el format pel quartet Pinillo-Tusell - Granados - Alonso. Aquest últim hi va no sabem de què, probablement de sidralista libre.

Porten un reguitzell de cartes de recomanació per a les principals cases de París. Pensar, si van a totes, com estaran el dia que nedin!

Fonógrafos - Discos de todas clases

Artículos para Foot-ball, Tennis, Natación, Ciclismo, Boxe, etc. etc.

A. Peris

Pelotas, Jerseys, Pantalones, Rodilleras, Tobilleras y Guantes.
L A

CALLE SANTA ANA, 21

En Granados, la única distracció del qual, quan viatja, és pegar als cambrers, ha demanat un hotel que siguin fermes, puix està disposat a no deixar *camarero con cabeza*.

En Pinillo es cuidarà dels cotxers. En Tusell, que hi va pensant amb una nequadora sueca que va conèixer a Anvers, que per més detalls es diu Eva, no vol fer gaire mandanga, ja que diu que si la sueca li dóna el «sí», no farà el suec.

En Clarós? Home! En Clarós, bé!

TRUCHA

L'ARANYA

«L'Aranya», com saben fins els guàrdies (que ja és molt!), es cruspèix la «Mosca», com jo em cruspiria un pollastre en aquests moments, després de quinze dies que l'amo té la caixa tancada amb pany i clau i candau.

Doncs, bé; un senyor Angelet, de nom però no de fets, la única il·lusió del qual és emular els fets d'en Rossell, ha fundat la «Penya Aranya» a l'«Esquerria».

L'únic objectiu d'aquesta és, a més de cruspir-se, com ja hem dit, la «Mosca» i l'Angelet poder arribar a la directiva del «Barça», amb la seva influència vendre uns agafadors de corbata amb una aranya, agafadors que, no per res, no, ven l'Angelet del conte. *Casualidades!*

Així, doncs, quedem que els fins que persegueixen la «Penya Aranya» i l'Angelet no poden ésser més nobles ni més purs. Al tanto i perseverancia, doncs.

BRESQUES

Al llegidor

Ja som a la canícula. Els camps tanquen i els jugadors fan mutis pel fòrum. Així, a uns altres que no fossin nosaltres, els aclapararia. Nosaltres, no. Som capaços de fer, durant aquests dos mesos, el XUT! més eixerit i més barrilaire que mai. Que no? Comprim-lo cada setmana i se'n convenceran.

Que hace calor? Que haga!
Que se suda? Pues sudemos!
Que no hay futbol? Que no haya!
Mas el XUT! no abandonemos.
Qual la luz que nos alumbra
es cierto, exacto y probado
que el XUT! refrigera el cuerpo
al igual que un mantecado.

FOCS FLORALS DEL «XUT!»

TREBALLS REBUTS

L'AMOR AL CLUB

Tema, dic, Lema: «Desgràcies».

En soc soci de l'equip
d'un poble de Collsacabra
algún pensament macabre
del Futbol em fa estar tip.
Tinc al club un amor gran:
per ell faria destroces
i desfer-ho tot a coces
amb aire de comandant
Vaig al camp cada diumenge
assistint-hi amb gran constància,
maltractant ab arrogància
algun picat a mi em penja
Estic tip ja de castanyes
i de rebre fart estic
tot assó amb goig escric
cap-girant-me les entranyes
Ja veuen aquest pobret
que de tan amor al club
es constant lector del «Xut!»
i sempre reb cops de pal,
està també molt content.
si li pregunten ab copa
si es del «Barça» o l'«Europa»,
respon: Soc dels del sidral.

SOCRÀTIC

TEMA LLIUERE

ZAMORA

Ves al tanto amic Zamora
i mira ben vé lo que fas,
per un cas que't sonés l'hora
que tan si vols com no cauràs.

Mire que això de indiscutible
que fins ara has ostentat
u trovaràs molt factible
si tu mirés ben mirat.

Has tingut tres males tardes
i no u vulguis proseguir,
que si no tindrem de desdir,
els teus gloriosos alardes.

Ves al tanto que hi ha un Oscar
que t'el posen substitut,
i si ell es tan Os-car
ja saps que el «car» es fumut.

No bades doncs mes Zamora
i estigues ben previngut
que si acas et sone l'hora
...qui jemega i'ha rabut.

K. D. FIOR

TEMA LLIUERE

Lema: «A Pepa la Bonachona»

Lo qu'era avants camp de cols,
avui en «fld», n'es convertit,
i en els dies de partit
no hi troven lloc ni els cargols.
El camp, es net com patena,
molt gran, solit i espaiós,

i per fer-lo ser hermós,
el pintan com una nena.
A una banda hi ha seients
bons, bonics i baratets,
qu'el mateix aguanten frets
que l'escalfor dels clients.
A l'altre banda els seients,
es porten calefacció,
son cadires de senyó
al abric de pluja i vents.
Hi ha seients de mig senyor
que no son pas de cadira,
plens, semblen ninots de fira
en dies de festa major.
Hi ha peus-drets, pel «enragé»
al darrera dels dos gols,
son per posà els peus tant sols,
de l'estudiant de porté.
De llotjes, ni fer-ne esment,
allí sols s'hi va assentar,
qui no paga per entrar,
i la gent d'enteniment.
Voleia una gran bandera
lligada a un pal alt i gros,
a sota hi ha els «marcadors»,
qu'es la novetat darrera.
Per pogué engolir la gent
el dia que fan pilota,
fant passar a tota, tota,
breus moments de gran torment.
Pels clients de la Tribuna,
hi ha unas llums originals,
es la claror d'uns fanals
que eclipsan la de la lluna.
Hi ha dues gabies pels gols,
i per senyals reconeras
quatre petites banderes
que pugen tres pams tans sols
I perque no hi manqui rés,
hi ha refrescos i Buffet,
xocolata, café i llet,
i alguna altre cosa més.
Fins hi ha de mig cos present
l'estátua d'un Colón,
que descobrí davant del mon
el Club qu'era president.
Per ornar la propietat,
han obert una secció
d'anuncis, qu'es un filó
de calés qu'ara han trovat

Oh gran Club, serio i formal,
que tens una esplendidesa
d'astre sol,
ets digne per ta grandesa,
de nombrar-te la Catedral
del futbol.

SHOLER HOLMES

L'AMOR AL CLUB

POEMA

Any de neu...
No te mojes la barriga

I

Després d'haver caigut una nevada
cuan el sol surt per canviar de lloch
i la calor promou la desglacada...
Diguenme joh bell Pastor! d'una vegada
¿Que es co que degota poc a poc
y mol lleuger per els corriols tresca?
¿Que no u veieu que es «aigua fresca»?

II

Parlar d'amor al club en aquesta época
jo crec que es perdre el temps
y com que de palica jo en ting poca
i sem cansen els remes
us parlo en eix poema de la cosa
mes semblan a eix amor
que sols l'amor a omplir la bossa
fa abui glatir el cor.

FI

S. G. ROS DE MANERA

L'AMOR AL CLUB

Lema: «Ora pro nobis».

Quan al camp els asos surten
presumits i estarrufats,
els enragés fanàtics bramen
aplaudint entusiasmat.

Quan el refi el pito toca
riu el soci emocionat:
té el cor fet una coca
i el pap congestionat.

Ves per on!
Mira què tal!
Què serà
que li fa mal?

2

Quan els seus van d'avançada
el cor li bat adelarant
i té la boca ja badada
per cridà'l—Gooool! ansiat.

Quan, però tenen desfetes
i el partit s'és acabat,
fugiu, fugiu ninetes
que l'home s'ha embrutat!

Ves per on!
Mira què tal!
Què serà
que li fa mal?

TRIPALLOCAVAPASEC

L'AMOR AL CLUB

I

Soy jugador de futbol
y donde hay famo y dinero.
siempre soy el primero.

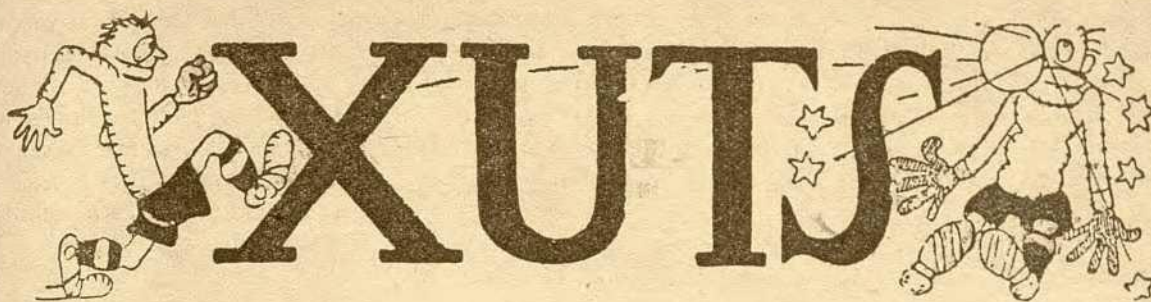
II

Aciedo paverias por
agradar a la afieion,
a ver si me proclaman
campeon, y nos dan un
tanto por ciento de comision

III

Por el amor al club.
por el amor al dinero.
que es lo que mas quiero.
y que pague que pague la
afieion.—(Fin)

P. VILAGROSA

En Forns, present directiu del «Barça», és aquell que en l'Assemblea convocada per la «Penya Esportiva Esquerra», digué, i va repetir-ho, que era el soci número 4, que havia sigut jugador campió i que, *desgraciadament*, no havia sigut directiu del «Barça».

Esperem una altra Assemblea, per veure si després de repetir això del número, campió, etc., ens diu que, *afortunadament*, ja és directiu.

Es capaç de considerar com una fortuna ço que altres tenen per una desgràcia. Es qüestió de criteri i tots són respectables.

En Coma, president de «L'Escombra», estava abonat a la llotja número 27. Des de que ha passat a vice-president del «Barça», ho està a la número 18.

«L'Escombra» vetlla!!

A Madrid, els barrilaires assembleistes han concedit la medalla del mèrit a en Vallana.

Si no s'explica amb claretat per què se li ha donat, correm el perill que tots els defenses agafin afició a fer gols de trasantó i l'any que ve els porters pateixin tots del cor.

Bromes d'aquestes, no!

A tots els que s'estranyaren que la setmana passada no parléssim del perdó d'en Julià, devem advertir-los que fou degut a què, sortint nosaltres el dimecres i havent-ne parlat ja la

premsa del dilluns, hauria resultat una notícia suada.

I, la veritat, suats, no!

Avui fa un any que el «Barça» va anar a Mallorca i que un mallorquí benefactor va prometre un parell de sabates a cada degà si guanyaven i un parell d'ensiamades per cada gol que fessin. El resultat fou de catorze gols...

Però el més espantant és que no foren vint-i-vuit les ensiamades, ni onze els parells de sabates. Tots els catalans de Mallorca i tots els acompanyants de l'equip sortiren calçats, i fins n'hi hagué que, per acaparar més sabates, sortiren caminant de quatre grapes.

El benefactor industrial, l'endemà va declarar-se en quiebra.

Hi hagué client espontani que, després de passejar-se tot un dia amb unes sabates blanques, al vespre anà a canviar-les perquè les volia rosses.

Nosaltres no sabem si era en Gràcia.

Un exaltat, eixelabrat i voluble aficionat al noble deport de la cossa, ens ha assegurat que l'any vinent en Petrone jugaria al «Barça».

L'esmentat eixelebrat, exaltat,

etc., aficionat, ha deixat d'existir, víctima d'una clatellada d'en Cuscunilles.

Preguem a totes les persones que varen encaparrar-se amb l'article «En Jaumandreu, al «Barça»?», publicat en el número passat, que es posin tranquils i procurin distreure's.

Massa perspicàcia perjudica la salut.

En Soler, campió de Catalunya de «cross», deixa l'«Espanol» per ingressar al «Barça».

Adéu, Meléndez! Vet aquí un «cross» que segurament et farà perdre el campionat de can «Barça».

A la «Flora», abans «Ateneu Verdaguer», cuna de tants asos: Aparici, Bota, etc., han fundat una secció d'esports que n'hi ha per sucari-hi pa. Està a punt de construir-s'hi una piscina monumental: 12 per 14 centímetres. En ella és segur que es batrien tots els records, ja que els nedadors seran entrenats amb oques.

El «Reus» no ha pogut passar al grup «B».

En «do» carrer de Monterols diuen que és per culpa d'en Llovera i l'*Hado Adverso*.

Lo únic segur és que, una vegada més, en Germà dirà que la victòria és deguda únicament i exclusivament a l'anís del Taup.

En Montesinos va ésser es-

ORQUESTINA JAZZ-BAND

GATZZ-HAARA

Contractes a Joan Reynes, Tapineria, 35-1.

broncat pels socis de l'«Europa», que li cridaven: «Brut! Fora, mal home!» I ara resulta, segons rumors, que en Montsinos va a l'«Europa».

En què quedem? *Somos o no somos?*

Ja tornem a tenir en Pasqual en capella.

L'Assemblea va aprovar que poguessin jugar dos estrangers a cada equip.

De manera, que en Platko... I en Pasqual... estigui bonet!

Els professionals estan d'enhorabona. Segueixen sent *amateurs*.

Manel, baixa i arregla-ho!

Després de l'Assemblea, ja deuen haver-se convençut que en Cabot és l'únic home que pot posar ordre a la Federació.

S'hi volen jugar un peix que ho acabarà d'embolicar tot?

Vostès, quan comencen a llegir un «xut», el llegeixen amb

certa prevenció. Pensen: «El tio aquest, a última hora, ens encolomarà el «Magna»!»

Doncs, sí, senyors: els encolomo el «Magna», i dues vegades per falta d'una.

A Masnou, en el partit «Europa»-«Badalona» hi varen haver bufes.

No en fem cas; és la influència de la canícula.

En Zamora i en Zabala van anar a Elche per assistir a un partit-homenatge a en Gonzàlez.

Mau! A veure si hi varen anar dos i en tornaran tres?

El «Júpiter», a Vilassar, va guanyar a l'«Español» per un gol a zero i ningú se'n va ente-

rar. *El Baül Deportivo* va callar i no va publicar la ressenya.

Valdria la pena que, almenys, *El Baül Deportivo* donés unes quantes satisfaccions als seus llegidors... encara que fossin de les mateixes que va rebre de l'«Español».

A Sans van jugar dos equips filosòfico-transcendentals que assoliren un èxit.

L'un es deia «Intellectuals» i estava format de la següent manera: Rexach; Guiu, Mingo; Oliveras, Agell, Viladot; Veracruz, Armengol, Quintana, Vergés i *Pepito*. I l'altre, el «Goma F. C.», per Guarro; Tarafa, Sunyé; Ramírez, Guardiola, Borràs; Farré, Bonich, Salvat, Porcar i Laporta.

La broma va acabar suant com uns benaventurats i prometent no tornar-hi.

S'han fixat amb la cara que fa un dels nostres *fenòmenos* quan se li parla dels peixos de colors? No? Doncs, sí fa o no fa, fa la

Bastons

A preus mai vistos
Fàbrica: Passatge Bacardí
(Rambla-Plaça Reial)

Dia 6 de Juliol

A les 6

FUTBOL

Estadi de Montjuïc

A les 6

ESPAÑOL - EUROPA

(Primers equips complets)

Disputant-se la copa GIRONA

mateixa que farà vostè quan llegeixi l'anunci del «Magna».

Ha sortit un fulletó que, entre altres coses, diu que a en Mates *le falta talento* i que *es una llastima que Cros juegue en el «Europa»*.

La setmana que ve, prometem comentar i analitzar aquest *regocijante, a la par que sesudo folleto*.

El camp del «Joventut» ja no està desqualificat, i de resultes d'això, el «F. C. Lleida» ha llogat el seu camp per a fer-hi *corridas de toros*.

Estem convençuts que si no fos el sidral, al qual tan aficionats són els lleidatans, amb la calor un dia hi hauria pinyes.

Cordura y austeridad!

Salut hi hagi, oi, Estruch?... Qui no es conforma, és perquè

no vol. Pitjor hauria sigut mig cabasset.

La Patada, de Tarragona, publica el següent *suelto*:

«Els minyons del XUT ens feren l'honor de les seves burles publicant un article del nostre nombre passat.

»Per avui els hi podem contestar que els neules i gansos són tots aquells que són enganyats per un tercer, al qui podem dir que el dia que vulguen que el XUT digui quelcom, ja es cuidarem nosaltres d'enviar l'original.»

PATI BLAU

TEMPORADA D'ESTIU

El lloc ideal per pendre la fresca i de passada alguna consumació.

Únic lloc de Barcelona en què s'ha d'expulsar als clients perquè volen quedar-s'hi a passar l'estiu.

Pelayo, 1

Rda. Universitat, 2

Quan ens hagi arribat el trauctor de barrabassades que estem esperant d'un dia a l'altre, ja els contestarem.

En Carulla, en Sami i en Piera s'han ofert a la «Unió E. de S.» per anar a jugar a Alemanya.

Mireu-vos-els! Això que deien que a París hi havien anat sols perquè els hi obligaven!

L'«Avenç» va guanyar al «Júpiter» per quatre a dos. Seriosament, eh?

I l'amic Giralt, sense avisar-nos! No s'hi val, carat! Això és un resultat que va sorprendre als mateixos «avencistes».

A Mataró estan contents.

—Hi haguéssim jugat nosaltres amb l'«Atlètic»!—diuen.

Vatua l'ou! Ja hauria plorat en Germà, ja, a còpia de cebes i gols!

IMPRESA COSTA: CARRER NOU, 45.—BARCELONA

El públic va sempre al reclam i en queda satisfet si aquest no l'enganya

perquè aleshores no és un reclam: és l'avis de quelcom que l'interessa, al proporcionar-li millores en sa vida, en son treball o en sa distracció.

Per això els moderns i poderosos sabons MAGNA (patentats), la darrera paraula de la indústria sabonera, són rebuts arreu amb unànime satisfacció, ja que ses classes estu-pendes i sos resultats meravellosos deixen al consumidor satisfet d'haver-se proporcionat tan extraordinàriament la neteja i higiene absoluta, tant personal com de sa casa, sa roba i ses coses.

Sabó MAGNA, pastilla verda, a 0'40 i 0'80 ptes.; per a rentar les mans.

Sabó MAGNA de coco puríssim, perfum ametlles, a 0'60 ptes., i perfum extrafi, a 0'80 ptes., per a tocar i bany.

Sabó MAGNA en pols, per a rentar la roba i la cuina, en paquets de quiló, de mig quiló i de quart de quiló aproximadament, a 1'60, 0'85 i 0'50 ptes. un.

Sabó domèstic MAGNA, per rentar marbres, esmalts, porcellanes, fustes, etc., a 0'60 ptes. la pastilla.

Sabó MAGNA puríssim, per a tot ús, per a rentar robes fines i delicades, mitges de seda i fil, etc., en blocs de 0'85 ptes. i mitjos blocs a 0'50 ptes. un.

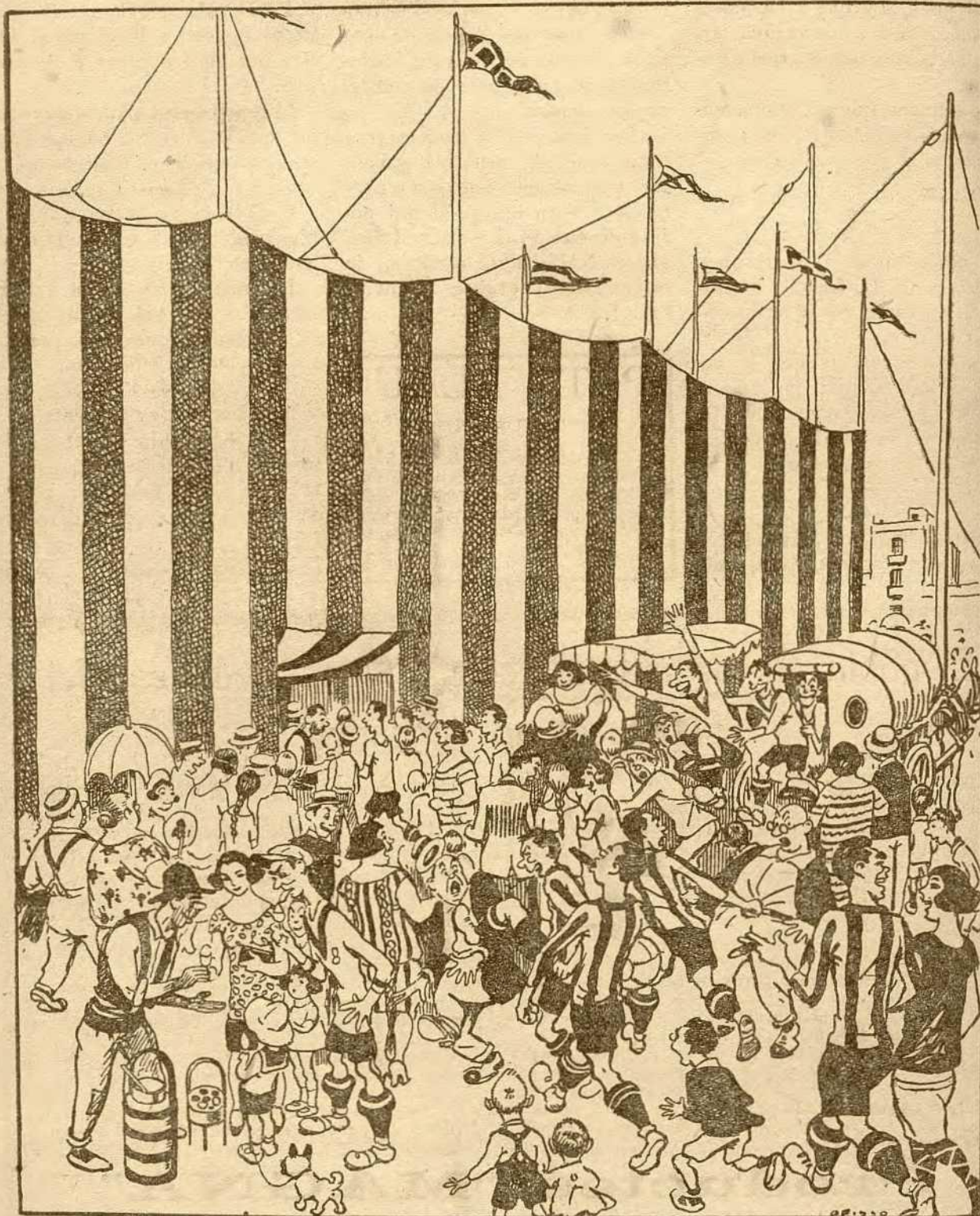
OFERTA RECLAM. — Als llocs on encara no estigui a la venda el nostre sabó, enviarem, franc de ports, el que es demani de cada classe, en comandes mínimes de 5 ptes., remetent l'import en segells de correu o per gir postal.

Productes "MAGNA"

Diagonal, 339, 1.ª, 1.ª

BARCELONA

ESTADI D'ESTIU

Després de marcar gols al partit de festa major, cap a marcar «etxures» a l'envelat.